

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51. ČÍSLO / VIII. ROČNÍK

7 Kč (9 Sk)

17. PROSINCE 2000

Z obsahu:

Víra, naděje a láska v mezináboženském dialogu

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
29. listopadu 2000
– strana 2 –

Ty jsi řekl: „Ano, já jsem král.“

Homilie Jana Pavla II.
při mši svaté o Jubileu
laického apoštolátu
26. listopadu 2000
– strana 4 –

Jsou póly smířitelné?

– strana 5 –

Jsme všichni buddhisté?

Interview
s P. Divem Barsottim
– strana 8 –

Přežila jsem svůj potrat

Mladá Američanka
pracuje pro ochranu
života
– strana 10 –

Ut unum sint

Pastýřský list
salcburského arcibiskupa
o jednotě a Eucharistii
– strana 11 –

Hrátky s ďáblem

MUDr. Filip Madre –
dokončení
– strana 12 –

Život Kristův (8)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
– strana 13 –

Nezapomínejte, že ovoce apoštolátu závisí na hloubce duchovního života...

*(Jan Pavel II. v homilii při
Jubileu laického apoštolátu)*

Víra, naděje a láska v mezináboženském dialogu

Grandiózní freska Apokalypsy, která nám byla právě představena, je zaplněna nejen národem Izraele, symbolicky představovaným dvanácti kmeny, ale také nesmírným množstvím národů ze všech zemí a kultur, všechny oděné v bílém šatu zářivé a blažené věčnosti. Vyjdu z tohoto sugestivního podnětu, abych poukázal na mezináboženský dialog, téma, které se stalo v naší době velmi aktuální.

Obraz Apokalypsy

Všichni spravedliví země pronášejí chválu Bohu, když dospěli na práh slávy po tom, co prošli strmou a namáhavou cestou pozemského života. Prošli *velkým soužením* a obdrželi očištění Beránkovou krví prolitou za mnohé na odpuštění hříchů (Mt 26,28). Všichni tedy mají účast na stejném zdroji spásy, kterou Bůh vylil na lidstvo. *Bůh totiž neposlal Syna na svět, aby svět soudil, nýbrž aby svět byl spasen skrze něho* (Jan 3,17).

Svědectví Starého zákona

Spása je nabídnuta všem národům, jak dosvědčuje již smlouva s Noemem (srov. Gn 9,8-17), která dokládá univerzalitu

božského zjevení a lidské odpovědi ve víře (srov. KKC 58). V Abrahámovi pak *budou požehnána všechna pokolení země* (Gn 12,3). Ta jsou na cestě do svatého města, aby se těšila pokoji, který změní tvář světa, až se meče překují v radlice a kopí ve vinařské nože (srov. Iz 2, 2-5).

S pohnutím čteme v Izaiášovi tato slova: *Egyptané budou sloužit Pánu spolu s Asyřany... Požehná jim Pán zástupů: Buď požehnan můj egyptský lid, Asýrie, dílo mých rukou, a Izrael, mé dědictví.* (Iz 19, 23.25) Žalmista zpívá: *Knížata národů se přidružují k lidu Abrahámovi*

Boha. Vždyť Bohu patří vládcové země, je nadmíru vznešený (Ž 47,10). Prorok Malachiáš dokonce slyší, jak vychází z celého horizontu lidstva jako vzdech klanění a chvála Bohu: *Od východu až na západ bude mé jméno velké mezi národy a na každém místě budou mému jménu přinášet kadidlo a čistý obětní dar* (Ml 1,11). Tým prorok se totiž ptá: *Což nemáme my všichni jednoho Otce? Což nás nestvořil jediný Bůh?* (Ml 2,10)

Ve vyzvání Boha se tedy objevuje určitá forma víry, i když jeho tvář je *neznámá* (srov. Sk 17,23). Celé lidstvo tihne k autentickému klanění Bohu a k bratrskému společenství lidí pod působením »Ducha pravdy, který působí za viditelnými hranicemi mystického těla« Kristova (Redemptor hominis, 6).

Víra a naděje národů

Svatý Ireneus v této souvislosti připomíná, že jsou čtyři smlouvy, které Bůh uzavřel s lidstvem: v Adamovi, v Noemovi, v Mojžíši a v Ježíši Kristu (Adversus haereses, 3,11,8). První tři vztažené ideálně k plnosti v Kristu opakují Boží dialog s tvory, setkání odhalení a lásky, osvícení a milosti. Syn je všechny shromažďuje v jedno, potvrzuje v pravdě a dovádí k dokonalosti.

V tomto světle **víra všech národů ústí do naděje**. Ta ještě není osvícena plností zjevení, které ji staví do vztahu k Božím zaslíbením a dělá z nich »božské« ctnosti. Nicméně posvátné náboženské knihy otevírají cestu naději v míře, v jaké zahrnují horizont božského společenství, vytyčují v dějinách konečný cíl očištění a spásy, podněcují k hledání pravdy a hájí hodnoty života, svatosti a spravedlnosti, pokoje a svobody. S touto hlubokou tendencí, která přetrvává i uprostřed lidských protikladů, otevírá náboženská zkušenost lidí pro dar božské lásky a její požadavky.

Smysl dialogu

Do tohoto horizontu je situován mezináboženský dialog, k němuž nás povzbuzuje II. vatikánský koncil (srov. Nostra aetate, 2). **Tento dialog se projevuje ve společném**

úsilí všech věřících o spravedlnost, solidaritu a mír. Vyjadřuje se v kulturních vztazích, které zasévají semeno ideálního a transcendentního často do vyprahlé země politiky, ekonomie a sociálního života. Nachází kvalifikovaný záběr v náboženském dialogu, ve kterém křesťané přinášejí úplné

svědectví víry v Krista, jediného Spasitele světa. Pro stejnou víru jsou si vědomi, že cesta k plnosti pravdy (srov. Jan 16,13) vyžaduje pokorné naslouchání, aby byl zachycen a zhodnocen každý paprsek světla, který je vždy ovocem Kristova Ducha, ať už přichází z kterékoliv strany.

Vytoužený cíl

»Posláním církve je dávat růst království našeho Pána a jeho Krista, jehož je služebnicí. Část této role spočívá v rozpoznávání, že počáteční skutečnosti tohoto království je možno najít i za hranicemi církve, například v srdcích těch, kteří zachovávají dávné náboženské tradice, a to v míře, v jaké v nich žijí hodnoty evangelia a v jaké zůstávají otevření působení Ducha.« (Papežská rada pro mezináboženský dialog a Kongregace pro evangelizaci národů, dialog a hlásání, 35) Jak naznačil II. vatikánský koncil v deklaraci *Nostra aetate*, platí to především pro **monoteistická náboženství židovství a islámu**. V tomto duchu jsem v bule vyhlášením jubilejního roku formuloval tuto vyhládku: »Kéž Jubileum podpoří další kroky ve vzájemném dialogu až ke dni, kdy **všichni společně – židé, křesťané a muslimové – si vymění v Jeruzalémě pozdrav pokoje**.« (Incarnationis mysterium, 2) Děkuji Pánu, že mi dopřál během mé poslední pouti na svatá místa radost z tohoto pozdravu, příslib vztahů tak důležitých pro stále hlubší a všeobecnější mír.

*Bolletino Vaticano 29. 11. 2000
Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla*

Dvojí oheň

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Přichází silnější, než jsem já

Jestliže minulá neděle tě povzbuzovala k naději, tato tě vyzývá přímo k jásavé radosti. Je radost, pro kterou stojí za to zřít se každého jiného potěšení. Proto ji nepochopí a neprožije ten, kdo ulpívá na věcech tohoto světa. Vypros si čisté srdce, které jediné je schopno vidět Boha.

Jediným skutečným pramenem tvé radosti je sám Pán: *A Pán je blízko!* Chápeš, co to pro tebe znamená? Jeho příchod je příchodem milosti a bezmezné Boží štědrosti. Tím, že přichází, *zrušil tvůj trest*. Sám sis ho přivodil hříchem, neboť skutky temnosti tě odloučily od Pána, zbavily tě jeho přítomnosti, zavedly tě do temné pustiny daleko od jeho tváře a jeho společenství. Ale nyní je Pán ve své dobrotě obnovuje a sám za tebou přichází. Aby jeho přítomnosti již nic nebránilo, chce *odstranit tvé nepřátele*, které jsi tak lehkomyšlně a trestuhodně vpustil do svého domu: přišel »svou smrtí tvou smrt zrušit a vzkříšením obnovit život«⁽¹⁾. Může se ti vůbec dostat většího daru, než jakým je skutečnost, že *Pán k tobě obnovil svou lásku?* Svou milostí obnovil v tobě svou podobu, aby mohl *jásat nad tebou jako v den svátku*.

Jak odpovíš na tak velkou Boží přízeň? *Radujte se, radujte se stále v Pánu!* Tato opravdová, v Bohu zakořeněná radost musí prostoupit celou tvou bytost. Má se navenek projevat radostnou a vlídnou *ušlechtilostí*, a to tak výrazně, aby to konstatovali všichni lidé. Tvé laskavé chování a tvá nestrojená, podmanivě nakažlivá radostnost musí být neklamným svědectvím, že ses zcela odevzdal a zasvětil Bohu. Proto tě netíží starosti: Kdo spočinul v Bohu, radostně plní jeho vůli a má-li jaké potřeby a tužby, neupadá do netrpělivé ustaranosti, která je zdrojem smutku, ale stačí mu, když je *modlitbou a prosbou oznamuje Bohu*, a to s takovou důvěrou a jistotou, že mu už současně děkuje za jeho laskavou péči a vyslyšení.

Radostné tušení, že není nic lepšího než podíídit se svaté Boží vůli, přimělo četné zástupy, aby vyšly daleko na poušť vyhledat vyvoleného proroka, který by jim spolehlivě řekl, *co mají dělat*. Ani ty nespolehej na své vlastní názory a nápady, ale dej se vést od spolehlivého Božího svědka, i kdyby bylo třeba za ním jít daleko, až na poušť. Nejlépe je totiž Boha slyšet tam, kam nedoléhá okázalý, ale prázdný a nicotný hlomoz tohoto světa.

Co radí Jan těm, kteří jej vyhledali? Že vnitřní radost z Pánovy blízkosti nejde sdílet

bez sdílení hmotných statků. Jak by se mohl radovat s tebou ten, kdo nemá, čím by se oděl? Jak by ti mohl uvěřit ten, kdo trpí hladem? Teprve až se s ním rozdělíš o všechno, co máš, může poznat, že jsi *obnovil v sobě svou lásku*, a potěšit se z toho. Pak se vaše radost z radosti tak rozhojní, že budete spolu *veselím jásat jako ve dnech svátku*. Kdo nevykročil za hranice do sebe zahleděného sobectví, nemá ani tušení, co je to pravá radost.

To sleduj jako svůj hlavní cíl i při výkonu svého povolání. Jestliže sám Pán přichází za tebou, aby ti sloužil, čím jiným má být každá tvoje práce než službou bližním? *At nejsou tvoje ruce malátné!* Bez radosti, kterou působí tvým bližním i tobě tvoje dobře a s ochotou vykonaná služba, nikdy bys nebyl spokojený *se svým žoldem*. Pokládej za největší odměnu, že se tak můžeš vydat za bližními stejnou cestou, kterou přichází Pán. *Všechno ostatní ti bude přidáno.*⁽²⁾

Věnuj však pozornost i Janovu vážnému varování. Aby Pán mohl přijít jako *vítěz v radosti*, musí být odstraněni všichni, kdo ji maří. Jeho milostivý příchod má tedy i svou druhou stránku a Boží prorok ji nesmí zamlčet: Pánův příchod je také příchodem soudu nad světem. Pán přijde pročistit svůj mlat i svou zahradu. Z mlatu chce sbírat čistou *pšenici* a v zahradě chce mít jen dobré, plodné stromy. *Sekera již je přiložena ke kořeni stromů. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a vhozen do ohně.*⁽³⁾

Proti tomuto ohni, který stráví i všechny nicotné *plevy*, staví Předchůdce ještě další, zcela jiný *oheň*. Mluví o něm jako o *ohni křtu*, který je cenou radosti. Ježíš ho s sebou přinese, aby jej *hodil na zem, a horoucně si přeje, aby se vznal.*⁽⁴⁾ I tento oheň pálí, ale to je žár Života a Božího Ducha. Pálí, protože dokonale očisťuje. Dříve než jím bude pokřtěn kdokoliv z lidí, bude jím pokřtěn sám Pán. Je to tedy křest vpravdě královský. Ačkoliv křtí ponořením do utrpení, Ježíš po něm nepřestává toužit, a prohlásí dokonce, že čekání na tento křest jej *tíží, dokud se nevykoná*⁽⁵⁾. Bez tohoto křtu by totiž nemohl vrátit světu radost, která se dnes ohlašuje. Nezalekni se této královské cesty. Podstup spolu s Ježíšem *křest Ducha*, jediný zdroj a bezpečnou záruku oné nevýslovné a nekončící radosti. Pros jej, aby tě beze zbytku naplnila. *Pán je má síla a statečnost, bez obavy mohu doufat.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1. velik. preface; ⁽²⁾ srov. Mt 6,33;

⁽³⁾ Mt 3,10; ⁽⁴⁾ srov. Lk 12,49;

⁽⁵⁾ tamt. 50; ⁽⁶⁾ srov. resp. Iz 12,2n

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 3,14–18a

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin izraelským králem, zla se už neboj!

V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Síóne, ať nejsou tvoje ruce malátné! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, plesá nad tebou v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou jásá jako ve dnech svátku.

2. čtení Flp 4,4–7

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakujte: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prostě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Evangelium Lk 3,10–18

Lidé se ptali Jana (Křtitele):

„Co máme dělat?“

Odpovídá jim:

„Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“

Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho:

„Mistře, co máme dělat?“

On jim odpověděl:

„Nevybírejte víc, než je stanoveno.“

I vojáci se ho ptali:

„A co máme dělat my?“

Odpověděl jim:

„Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem.“

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal:

„Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já, jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil (obilí) na svém mlati a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.

Ty jsi řekl: „Ano, já jsem král.“ *

Tak odpověděl Ježíš Pilátovi v dramatickém dialogu, který jsme slyšeli v dnešním evangeliu o slavnosti Krista Krále všeho světa. Tato výroční slavnost umístěná na konec liturgického roku nám představuje Ježíše, věčné Slovo Otcovo, jako Vykupitele člověka a Krále dějin. V prvním čtení prorok Daniel říká: *Jeho moc je moc věčná, která nemá západu, jeho království nebude konce* (7,14).

Ano, Kriste, ty jsi Král! Tvoje královská důstojnost se paradoxně ukazuje na kříži, v poslušnosti k záměrům Otce, který, jak píše apoštol Pavel, *nás vysvobodil z moci temnoty a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupění a odpuštění hříchů* (Kol 1,13-14). Ty, Ježíši, prvorozený z těch, kteří vstali z mrtvých, jsi Králem nového lidstva, obnoveného v jeho původní důstojnosti.

Ty jsi Král! Tvoje království není z tohoto světa (srov. Jan 18,36); není plodem válečných výbojů, politického panství, ekonomické nadvlády, kulturní hegemonie. Tvoje království je »království pravdy a života, svatosti a milosti, spravedlnosti, lásky a pokoje« (srov. prefaci ke Kristu Králi), které se zjeví v plnosti na konci časů, až Bůh bude všechno ve všech (srov. 1 Kor 15,28). Církev, která může již na zemi zakoušet prvotiny budoucího naplnění, nepřestává opakovat: »*Adveniat regnum tuum.*« —»*Přijď království tvé.*« (Mt 6,10)

Přijď království tvé! Takto se modlí ve všech částech světa věřící, kteří se dnes shromažďují kolem svých pastýřů při Jubileu laického apoštolátu. A já se s radostí spojuji s tímto všeobecným sborem chvály a modlitby, když slavím spolu s vámi, drazí věřící, mši svatou u hrobu apoštola Petra.

Zdravím ctihodné bratry v biskupské službě stejně jako přítomné kněze, řeholníky a ře-

holnice. Svůj pozdrav posílám zvláště vám, bratři a sestry, laici, křesťanští laici, kteří se aktivně věnujete hlásání evangelia: když se na vás dívám, myslím na všechny členy společenství, sdružení a hnutí apoštolské aktivity; myslím na otce a matky, kteří s velkodušností v duchu oběti pečují o výchovu svých dětí v praktikování lidských a křesťanských ctností; myslím na ty, kteří obětují evangelizaci daň svého utrpení, přijatého a prožívaného ve spojení s Kristem.

Zdravím zvláště vás, drazí účastníci kongresu katolických laiků, který dobře zapadá do kontextu Jubilea laického apoštolátu. Vaše setkání mělo za téma »Kristovi svědci v novém tisíciletí«. To navazuje na tradici světových setkání laického apoštolátu, která začala před 25 lety z plodného podnětu a velmi živého vědomí, které Církev získala jak ze samotné povahy tajemství jednoty, tak z vlastní vnitřní misijní odpovědnosti ve světě.

Ve vyzrávání tohoto vědomí znamená II. vatikánský koncil rozhodující obrat. S koncilem udeřila skutečně v církvi hodina laického apoštolátu a mnoho věřících laiků, mužů i žen, pochopilo s větší jasností vlastní křesťanské povolání, které již ze své povahy je povoláním k apoštolátu (srov. *Apostolicam actuositatem*, 2). 35 let po jeho zakončení říkám: Je třeba se vrátit ke koncilu. Je třeba znovu vzít do ruky dokumenty II. vatikánského koncilu a znovu objevit velké bohatství věroučných i pastoračních podnětů.

Zvláště musíte vzít znovu do ruky ony dokumenty vy, laici, před kterými koncil otevřel mimořádné perspektivy zapojení do misijních úkolů církve. Nepřipomněl vám snad koncil váš podíl na kněžské, prorocké a královské funkci Kristově? Koncilní otcové vám zvlášt-

ním způsobem svěřili poslání »hledat Boží království tím, že se zabýváte časnými věcmi a upravujete je podle Boha.« (LG 31).

Od té doby rozkvetla živoucí sezóna sdružování, ve které po boku tradičních sdružení vznikala nová hnutí, družiny a společenství (srov. CHFL 29). Dnes více než kdy jindy, drazí bratři a sestry, je váš apoštolát nenahraditelný, aby se evangeliu stalo solí a kvasem nového lidstva.

Ale v čem spočívá toto poslání? Co to znamená, být křesťanem dnes, zde, nyní?

Být křesťanem nebylo nikdy lehké a není to lehké ani dnes. Následování Krista vyžaduje odvahu a radikální rozhodnutí jít často proti proudu. »My jsme Kristus!« volal sv. Augustin. Mučedníci a svědci víry včera i dnes ukazují mezi mnoha věřícími laiky, že je-li to nutné, nesmíme váhat položit pro Ježíše Krista i život.

Z toho důvodu zve Jubileum všechny k vážnému zpytování svědomí a k trvalé duchovní obnově pro stále důraznější misijní činnost. Chtěl bych zde znovu připomenout to, co před 25 lety takřka na závěr Svatého roku napsal můj ctihodný předchůdce Pavel VI. v apoštolské exhortaci *Evangelii nuntiandi*: »Současný člověk raději naslouchá svědkům než učitelům...a pokud naslouchá učitelům, pak proto, že patří mezi svědky.« (41)

Jsou to slova, která platí i dnes tváří v tvář lidstvu, bohatému na možnosti a očekávání, ohrožovanému proto mnoha nástrahami a nebezpečími. Stačí pomyslet mezi jiným na sociální výtopy a na revoluci na genetickém poli; na ekonomický pokrok a na zaostalost existující v širokých oblastech planety; na drama hladu ve světě a na mnoho obtíží, které přetrvávají při obraně míru; na rozvětvenou

sítí komunikací a na dramata osamělosti a násilí, jaká znamená každodenní život. Drazí bratři a sestry, jakožto Kristovi svědkové jste povoláni zvláště vy, abyste vnášeli světlo evangelia do životních uzlů společnosti. Jste povoláni, abyste byli proroky křesťanské naděje a apoštoly toho, *ktejž je, ktejž byl a ktejž přijde, Všemohoucího* (Zj 1,4).

Tvému domu přísluší svatost (Ž 93,5). Těmto slovy jsme se obrátili k Bohu v rezponziálním žalmu. Svatost zůstává pro věřící velkou výzvou: být svatými muži a svatými ženami! Nezapomínejte, že ovoce apoštolátu závisí na hloubce duchovního života, na intenzitě modlitby, na trvalé formaci a upřímném přilnutí k směrnicím církve. Opakuji vám dnes stejně jako mladým na posledním Světovém dnu mládeže: Jestliže budete tím, čím máte být, jestliže budete žít křesťanství bez kompromisů, můžete zapálit svět.

Čekají vás úkoly a výhledy, které se mohou zdát nepřiměřené lidským silám. Neztrácejte odvahu! *Ten, ktejž ve vás započal toto dobré dílo, přivede je do konce* (Fil 1,6). Zachovejte si pohled upřený na Ježíše. Přetvářejte srdce světa podle jeho Srdce.

A ty, Maria, Matko Vykupitele, jeho první a nejdokonalejší učednice, pomáhej nám být jeho svědky v novém tisíciletí. Učiň, aby tvůj Syn, Král všeho světa a dějin, kraloval v našem životě, v našich společenstvích, na celém světě.

»Sláva a čest tobě, Kriste! Svým křížem jsi vykoupil svět.« Tobě zasvěcujeme počátek nového tisíciletí, naše poslání ve službě tomuto světu, který ty miluješ a který milujeme i my. Podporuj nás silou své milosti!

Bolletino Vaticano
27. 11. 2000

* (Jan 18,37)

Jsou póly smiřitelné?

V den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré a zlé (Gen 3,5).

»Lidské poznání je pouť bez zastávky. Na takovou cestu se nemůže vydat pyšný člověk, který si myslí, že všeho dosáhl vlastními silami. Rozum musí uznat svrchovanou transcendenci Boha a zároveň jeho prozřetelnostní lásku při řízení světa.« (Jan Pavel II.: Fides et ratio, 18)

Na utváření různých názorových proudů v určitém společenství, církev nevyjímajíc, se jistě významně podílí rozdílné filozofické smýšlení a z něho vyplývající postoje. Ty však sotva budou jediným faktorem a je otázka, zda jsou primárním faktorem. Skutečností je, že i za těmito subtilními vlivy stojí faktory prozaičtější, které bychom mohli označit jako praktické, nebo lépe utilitární.

To nejpovážlivější, co mohli modernističtí a postmodernističtí teologové převzít od některých novověkých filozofů, nejsou jen jejich názory, ale samotný jejich přístup, jejich základní postoj ke zkoumané skutečnosti, ona jejich až bohorovná, sebejistá soběstačnost a suverenita.

Dvojitý přístup

Ať už filozof, nebo teolog, totiž může stát před poznávanou skutečností buďto v pokorné úctě a úžasu jako před nikdy nekončícím a vždy přesahujícím tajemstvím, nebo učiní sám ze sebe míru a bezmála samu podmínku všeho jsoucna. Od doby, kdy člověk v roli filozofa začal hledat první jistotu a pevný bod především sám v sobě, stojí tu absurdně proti sobě na jedné straně vědomí lidské omezenosti a na druhé straně odvaha podle této omezenosti poměřovat všechnu skutečnost, jakkoliv ona na člověku vůbec nezávisí a navíc jej až nekonečně překračuje. Člověk opojený výsledky svého překvapujícího poznání v oblasti přírodních věd se nakonec odvážil zastávat předpoklad, jako by to, co nepoznává, ve skutečnosti ani nebylo. Tento původně primitivně pozitivisticko-materialistický názor, v podstatě dodnes

neopuštěný, dostává jen stále sublimnější podoby, aby vyvolával úžas jako »císařovy nové šaty«.

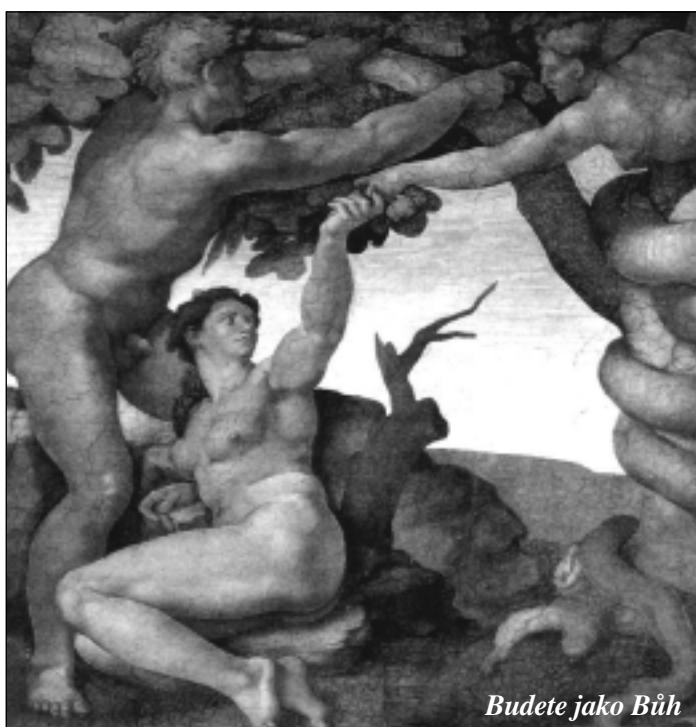
Ale skutečnost všehomíra a v něm i samotného člověka nikdy nebyla a nebude závislá na jeho vědomí a poznání. Tak jako existovala před ním, bude existovat i po něm a existuje samozřejmě i nad ním a mimo něho. Tato skutečnost a podstata bytí se nemění podle toho, jak se mění stupeň našeho nahlédnutí za záclonu jsoucna, ani podle ochoty člověka uznat její nezávislost a přijímat a poznávat ji s úžasem v pokorném vědomí nepřekročitelných hranic vlastní omezenosti. To, co člověk mění svou činností, se může zdát tak veliké a úžasné jen z přizemí lidské perspektivy, ale ve skutečnosti to představuje vždy zcela zanedbatelný zlomek všehomíra, nemluvě o tom, že ani to, co člověk ovládl, není důsledkem lidské síly a velikosti, nýbrž jen aplikací zákonitostí

existujících od prvopočátku jeho bytí nezávisle na člověku.

Nicméně onen dvojitý přístup k realitě existuje a právě on je základem toho, čemu nyní u nás říkáme polarizace. Neboť u jejich nejhlubších kořenů můžeme najít rozpor mezi autokratickou sebestředností na straně jedné a přijatým vědomím závislosti na objektivní transcendentní skutečnosti na straně druhé. Řečeno lapidárně: buďto jde o tendenci přizpůsobovat Boha člověku, nebo o zavazující vědomí, že člověk musí setrvat v pokorné úctě a respektovat Boha.

Vnitřní dilema

Tato rozpolcující polarizace je ve svém jádru ovšem přítomná v každém jedinci jako alternativa jeho základního postoje k životu a skutečnosti. Každý si ji nese v sobě, aniž by musel studovat filozofické systémy. Rozhoduje se a balancuje mezi jedním a druhým

Budete jako Bůh

pólem od chvíle, kdy si poprvé uvědomil své já. Řídí se při přitom svými elementárními zkušenostmi a zásadami, které jsou výsledkem jeho záměrné i mimovolné formace a zkušenosti v procesu výchovy a sebeutváření. Svůj příklon k tomu či onomu pólu, ve kterém se nakonec zabydlí, zdůvodňuje pak často spíše ex post, ať už se při tom opírá o názor většiny, nebo autoritu té či oné osoby či instituce, nebo si odpovídá na své vlastní aspirace.

Cesta k sebestřednosti

Jak vznikl v církvi pól vyznačující se sebestředností? Většina jde dnes nejrady cestou pohodlnější, autokratické, neboť nemá ráda závislost a podřízenost. Zdá se jí, že ji k tomu opravňují i historicko-sociální procesy, které dospěly k přesvědčení formulovanému v posvátném dogmatu komunistické ústavy: »Veškerá moc pochází z lidu.«

Zdůvodnění a ospravedlnění tohoto svého vnitřního postoje si hledá člověk také ve svém vlastním mudrování, v příkladu svého okolí a s povděkem přijímá podporu od druhých. Tato tendence má totiž také své »proroky«, kteří jsou nadáni nejen bystrostí a výřečností, ale především zvláštní mírou smělosti, takže si troufají svůj osobní postoj a příklon k líbivější samovládě veřejně proklamovat a zdůvodňovat. Takoví proroci pak vytvářejí jakousi privilegovanou elitu. Jejich postavení je tím snazší, čím více jejich smýšlení ladí a lichotí názorům většiny, která jim na pólu přitakajícím autonomní sebestřednosti za jejich populistickou »zdůvodňovací a ospravedlňující službu« ráda tu a tam zatleská.

Úskalí lidského poznávání

Abychom si to blíže osvětlili: Lidské poznávání nelze oprostit od subjektivních vlivů. Záleží na tom, do jaké míry si působení

Pokračování na str. 6

JSOU PÓLY SMÍRITELNÉ?

Pokračování ze str. 5

těchto subjektivních vlivů uvědomujeme a připouštíme: zda je chápeme jako faktor, který snižuje objektivní shodu mezi poznáním a poznávaným, a snažíme se tento nežádoucí vliv omezovat, nebo jim dáváme spíše volný průchod na úkor objektivnosti našeho poznání.

V oblasti exaktních věd může subjektivní zkreslení předem vyslovených hypotéz postupně eliminovat sama skutečnost v průběhu procesu ověřování. Daleko více však hrozí nebezpečí zkreslující subjektivitu v duchovní oblasti, kde nejsou k dispozici nástroje k exaktnímu ověřování předpokladů. V duchovní oblasti na místo hypotéz vstupuje do hry spíše něco jako apriorní postuláty. Ty mohou vznikat a existovat nejdříve v podobě vnitřních přání, která, ačkoliv nejsou zatím nijak explicitně vyslovena ani formulována, jsou nicméně zdrojem emocionální tendence. Působí nezanedbatelně při procesu poznávání skutečností tak, že si jedinec vybírá a kombinuje přednostně takové argumenty, které především při opomenutí širších souvislostí těmto skrytým přáním nahrávají. Celý proces poznávání pak postupuje tak, aby nakonec tato původně skrytá přání už nevystupovala v roli apriorních postulátů a východisek, nýbrž mohla být vyslovena v podobě logických závěrů.

Napětí mezi mravním řádem a praxí

Čeho se týkají taková »apriorní přání«? Rekrutují se především z mravní oblasti. Existují určité mravní příkazy, které jsou pro narušenou lidskou přirozenost obzvláště nepohodlné, a tak se nejčastěji a opakovaně přestupují. Když jejich přestupování dosáhne ve společnosti určitého stupně, vystoupí z oblasti soukromí a ovlivní veřejné mínění, které existenci takových nevýhodných mravních

pravidel přestane uznávat a jejich přestupování legalizuje. Sekularizovaná společnost se k tomu ochotně připojí a označí nepohodlné mravní příkazy i z oblasti přirozeného zákona za produkt náboženské sféry.

Katolická církev jako hlasatelka a obránkyně trvale platného mravního zákona se tak ocitá v konfliktní situaci. Jak to vyjádřili v létě mladí berlínští katolíci, vznikne »napětí mezi církevními požadavky a životní praxí«. Protože tato uvolněná »praxe« se pokládá za jakýsi »sociální výdobytek«, není ochota od ní ustoupit, a tak jediným východiskem se jeví změna dosud závazných »požadavků«. A tu se otevírá pole působnosti pro výše zmíněnou progresivní elitu, která si zakládá na své dovednosti smířit i nesmířitelné.

Přehodnocení autority

Jestliže se v Písmu nachází výslovné potvrzení nepřijemného mravního příkazu, vznikne tendence najít takový exegetický výklad, který by platnost mravního příkazu natolik podmínil a zpochybnil, aby jej bylo možno pokládat za časově omezený a pro současnou dobu již nezavazující. Tato snaha může jít tak daleko, že dojde až k zpochybňování, ne-li přímo k popírání božské autority Ježíše Krista. Jestliže učitelský úřad církve na platnosti mravního

Hans Küng

příkazu trvá, bude se ubírat teologické bádání o otázkách eklesiologie takovým směrem, který uvede v pochybnost pravomoc a autoritu církve v morální oblasti s odvoláním na potřebu posilovat její »demokratický« charakter. V obou případech je toto teologické bádání řízeno apriorním nevysloveným postulátem, aby mravní příkazy pozbyly svůj božský původ a nabyly charakteru lidských, historicky a společensky podmíněných ustanovení, která jsou pro současnou situaci již neaktuální.

Sekularizované sebevědomí

Co to ovšem ve svém důsledku znamená? Že tato »teologie« směřuje v podstatě k sekulárnímu, přirozenému pojetí náboženství i církve a zcela ignoruje jejich nadpřirozený původ a charakter. Přejímá tedy pojetí, s jakým si pohrávali již filozofové kolem Cartesia a s jakým pak před dvěma sto-

letími vystoupil pozitivistický racionalismus a po něm marxismus, snad jen s tím rozdílem, že se netrvá na úplném popření Boha, nýbrž pouze na jeho vytěsnění někam do teistické nebo ještě lépe panteistické oblasti. Náboženství se už nelikviduje jako přežitek, nýbrž jen »přibližuje« k člověku, který se stává sám jeho pravdotvorným i normotvorným činitelem. (Odtud vede cesta zcela jednoznačně k postoji náboženského indiferentismu a v poslední době k požadavku »jednotného globálního« náboženství.)

Takové tendence nacházejí svůj odraz i v liturgii a pastorační. Stále více se redukuje to, co je výrazem úcty a pokory před nekonečným a neměnným Božím majestátem, a zdůrazňují se naopak prvky sebeuplatnění, sebeprosazení a sebeuspokojení. Náboženství se předkládá nikoliv jako souhrn pravd o vztahu člověka k Bohu, nýbrž jako jeden z nástrojů k řešení sociálních otázek a mezilidských vztahů.

Takovéto názory, které se začaly v církvi šířit již před více než sto lety a byly církví jednoznačně odsouzeny pod názvem modernismus, nebyly bohužel nijak vymýceny, nýbrž jen nabyly nové, rafinovanější podoby a v pokoncilní době začaly dokonce aspirovat na roli jedině správné interpretace posledního koncilu, která prý tak odpovídá požadavkům otevřenosti církve současnému světu. K tomuto účelu se vytvářejí nauky a směry »přistřižené« na míru současného člověka, které neváhají vystupovat v roli zachránce náboženství, víry a církve, která prý jinak v současné společnosti nemá šanci přežít. To se dokládá účelově připravenými sociologickými výzkumy a pastoračními modely.

„Zlidšťující“ škraboška

Sekulární společnosti to vyhovuje a takové teology vše-

Na stavbě babylonských věží

možně oslavuje a hájí, protože potřebuje, aby církev nijak nenarušovala její materialisticko-hedonistické zaměření. Vznikají různé teologické nauky a výklady, oslňující svou objevitelskou novostí a vynívající jako spásonosná lidumilná odhalení, která vyvádějí křesťanství ze staleté tmy k nečekanému světlu. Tváří se jako vstřícné a chápající, příkladně tolerantní, a tedy i ekumenické. Čerpají přitom tu z orientálního pohanství, tu z psychologizujících a sociologizujících teorií a zakládají si na tom, když nacházejí oblibu u i mnoha věřících, kterým nechybí dobrá vůle, ale chybí jim dostatečné náboženské znalosti, a tak se bláhově domnívají, že šíření těchto novot slouží pravdě a církvi. Nemají ve své naivitě tušení, že připravují půdu pro přijetí novodobých herezí. Jak si nevzpomenout na Ježíšovu předpověď: *Vystoupí mnoho falešných proroků a ti svedou mnoho lidí. A protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska* (Mt 23, 11-12).

Přirozená reakce

A kde se vzal protipól? Jsou mezi námi stále ještě věřící, kteří díky výchově a díky své přirozené i nadpřirozené, Bohem darované zkušenosti nejsou ochotni sdílet většinový sebestředný utilitaristický postoj současné západní společnosti. Vycházejí z opačného postoje a přistupují k filozofickému i teologickému poznání se zcela odlišnými postuláty. Jsou to postuláty, které mají svůj kořen nikoliv v rozumování, ale v hluboké víře, která přijímá zjevené tajemství, že moudrá a nejvyšší mocná Bytost stvořila svět a jeho řád jako projev své nekonečné lásky, která vrcholí tím, že do tohoto světa postavila lidskou bytost sobě podobnou, takže je schopná její lásku oplácet. Děje se tak pod vlivem nadpřirozené milosti

v nejdůvěrnějším vztahu, jaký panuje mezi Otcem a dítětem. Všechno své bádání a zkoumání pak vede člověk na tomto pólu takovým směrem, aby si prohluboval a ozřejmil tuto nesmírnou, Bohem darovanou, nikdy zcela nepochopitelnou skutečnost. V tomto vztahu a v tomto postoji nejen že nepokládá mravní požadavky nejdobrotivějšího Boha za nepřiměřeně zatěžující a tedy nežádoucí, nýbrž může dokonce cítit nutkání lásky, aby šel zcela svobodně i za jejich hranice, jako by chtěl vyčíst svému nejlaskavějšímu Otci z očí i jeho skrytá přání.

Nevyhnutelná napětí

Nachází pro svůj postoj oporu především v Písmu a tradici, u církevních Otců, v příkladu světců a v učení a autoritě současného papeže i jeho předchůdců. To ovšem zneklidňuje především elitu protipólu, protože se tak vyvrací argument o nezbytnosti přizpůsobení a modernizace věroučných i mravních pravd, který spoléhá na rostoucí podporu většiny. Ve snaze neutralizovat oponenty vyslovuje tato elita obvinění, že zastánci z »konzervativního protipólu« vyvolávají nežádou-

cí retardaci a polarizaci a označuje je nejruznějšími »tituly«, které je mají v očích veřejnosti diskreditovat, jako by byli vůči současnému stavu rozvoje společnosti až nepřátelští. Jestliže se proti tomu ohradí, může to jít tak daleko, že mezi póly vznikne povážlivé jiskření. Na obou stranách se mohou ozvat i extrémní hlasy, ale ty samy polarizaci nevytvářejí, jsou jen jejím přirozeným průvodním jevem, který nicméně přispívá k jejímu zviditelnění.

Není lásky bez pravdy

Když se polarizace takto evidentně vyhroťí, zazní z různých stran výzvy k lásce. Ty se vydávají za postoj rozvážného »středu«, který nepřipouští, že nechce vidět a slyšet podstatu protikladů, aby se nemusel znepokojoval obavami a rozpory. Ke skutečné, opravdové lásce vede jediná cesta: cesta pravdy. Tady se nejedná o jakousi malichernou hádku nějakých dvou táborů, která narušuje mír kvůli nepodstatným otázkám. Tady je ve hře sama podstata náboženství, víry a církve. (Dokladem je doslova tragická situace katolické církve v Holandsku a hrozící rozkol v Německu.)

Protipóly, které se přímo ze své podstaty odpuzují a vylučují, se nikdy nemohou spojit, ani v přírodě, ani v duchovním světě. Není možno smířit pól, který svou sebestředností degraduje, a tedy uráží nejvyššího Boha, a pól, který mu vzdává pokornou úctu. Taková polarizace je vlastně symptomem plíživého rozkolu, který bují v západních církvích jako roztroušená skleróza. Láska neznamená, že je možno si hrát na schovávanou. Buďte dojde k návratu k jediné realitě pravdy, a pak je možno se v lásce a v pravdě obejmout, nebo si musíme otevřeně přiznat, že jsme se již dříve věroučně prakticky rozešli a jen předstíráme před lidmi, že jsme jedno.

Lubomír Štula

Jsme všichni buddhisté?

Spiritualita Dálného východu se stala velkou módou. Proniká do křesťanství. »Je to triumf imanentismu,« prohlásil P. Divo Barsotti, důvěrný přítel Pavla VI.

Buddhismus je velký výkřik náboženské módy. Tuto východní spiritualitu ve velkém stylu podporují sdělovací prostředky. P. Divo Barsotti je známý italský kněz, který byl vícekrát kazatelem exercicií pro papeže Pavla VI. Z řeholního společenství nedaleko Florencie sleduje s velkým realismem spirituální módu uvnitř křesťanství. Následující interview se objevil v italském časopisu Tracce. Litterae Communionis.

Po strachu z islámu se zdá, že se všechno ztrácí v polevě buddhismu.

DIVO BARSOTTI: Islám je v podstatě křesťanské bludné učení. A z bludného učení se snáze dospěje ke křesťanství. Protože, aniž bych se chtěl někoho dotknout, je možno vidět, že je to zjednodušené zjevení. Mohammedův Bůh je sice osobní, ale nesnižuje se ke svým tvůrcům. Mezi Tvůrcem a tvory zeje nepřekonatelná propast. Co mě děsí, je buddhismus. A za jeho nástup neseme odpovědnost.

V jakém smyslu?

BARSOTTI: Moderní kultura je jednoznačně kulturou, která straní sama sobě. Člověk nechce být na ničem závislý. Člověk se stává sám sobě idolem. Buddhismus nezná Boha, odmítá ho. Dělá člověka sebe-tvůrcem a sebespasitelem. A to dělá na pýchu člověka velký dojem. Buddhismus se setkává s kulturou imanence... a má velmi usnadněnou hru.

Buddhisté nám však nedokážou vysvětlit, co znamená nirvána, co se stane z člověka, když už není ničím, když už není žádná podstata, když všechno jsou jen klamné obrazy, proud dojmů a myšlenek bez čehokoliv podstatného. Ale je to pohodlné. Člověk může rezignovat na jakýkoliv projekt, na jakýkoliv smysl zákona a na vnitřní povinnost svědomí. Vydá se svým vlastním pocitům, aniž by si připouštěl nějakou vinu, ať se děje cokoliv.

Je to zcela všeobecná libovůle bez jakékoliv žádosti po něčem, duševní klid, setrvání ve stavu, ve kterém člověka nic

nepobízí. Je to onen vnitřní mír, ve kterém není žádná vášeň. Jen se podívejte na postavu Buddhy, symbol sebeuspokojující moudrosti, a pak na Ježíše Krista ukřižovaného! Rozpjatého na kříži v jeho posledním utrpení. On totiž miluje. On tím žije. V buddhismu naopak potlačujeme každou žádost, abychom prostě žili v nicotě. A to se pak nazývá osvobození. Od čeho? Ode všeho. Vracíme se do původní nicoty.

Opět odstranění zla.

BARSOTTI: Vzpomínám si na jednu báseň Paula Valéryho: »Škoda, že existují věci.

Protože kdyby nebyly, byla by absolutní čistota.« Bytí tedy poskvřňuje čistotu nicoty. Aby nemuseli uznat bytí, nemuseli prosit, přijímají nicotu. Ale nicotu nemůžeme přijmout. Nicota není nic. Odmítáme Boha. Odmítáme Bytí, které nemá hranice ani míru.

Buddhismus je v módě i u katolíků. Jsou toho názoru, že

je to bez všech těžkostí slučitelné.

BARSOTTI: To je zcela nemožné. Celá cesta buddhismu spočívá v tom, že se popírá obsažnost každé věci. Je to absolutizace nicoty.

Je možno najít takový prostor i v některých představách a druzích chování křesťanů?

BARSOTTI: Ano. Tak jako řecká kultura představovala pro církve v prvních stoletích velké nebezpečí. Ona sice znala jednoho Boha, ale ten byl neosobní, byl Jeden. Panoval novoplatonský mysticismus. Stejným způsobem se nemůžeme dnes ubránit proti naukám které přicházejí z Asie, a to tím spíše, že ony lichotí sebelásce a namlouvají člověku, že je sám sobě svým pánem. Je to fascinace teatrální tolerancí a jakousi velikostí ducha. Jednou mi řekl Raimundo Pannikar: »Křesťana můžeš rozeznat od buddhisty nebo hinduisty podle očí: Oči křesťana spočívají na věcech a na osobách. Vidíš, že se na tebe dívají, a sám se díváš. Oči buddhisty se dívají skrze tebe. Ty tu nejsi, nedotýkají se tě. Pohled je volný. To má být svoboda. Svoboda od vlivu a tím i svoboda od jakékoliv lásky.«

Křesťan je naopak svobodný, protože je připoután, spojen. Není to tak?

BARSOTTI: Mluvíme o vtělení. To je něco mimořádného. Bůh je tímto způsobem spojen s naším dobrodružstvím. Ale vtělení je také podmínkou pro něco úžasného: Patnáctiletá dívka mohla říct svému Bohu: »Můj synu.« A co horšího, vlast-

P. Divo Barsotti

ně lepšího: Bůh musel říct této dívce: »Ty jsi moje matka.« V jistém smyslu Bůh není svobodný ve své lásce. Od okamžiku, kdy se rozhodl, že se narodí z ženy, musel tuto ženu milovat. To je neobyčejné: říct, že Bůh musí. Ale od okamžiku, kdy se Bůh rozhodl, že se narodí z ženy, musel ji milovat. Byl jejím pravým synem. Musel ji prostě chtít.

Ale proč je tu taková slabost vůči sugescím z Východu?

BARSOTTI: Protože lidé neprožívají Kristovu památku. Pro mne spočívá velké pokušení posledních let v tomto: Z křesťanství se udělala ideologie, ačkoliv je to tajemství. Jinými slovy: křesťanství spočívá zcela na vztahu, který se rozvíjí mezi Bohem a člověkem, mezi Bohem a tebou. Ale z křesťanství se stala ideologie, zákon. Jak velice jsme zkrátili dobrodružství skutečného setkání, z něhož vzniká konkrétní, dramatický vztah! Změnili Krista na pouhý symbol. A z křesťanského života udělali moudrost: strašné. Mnohem krásnější je být hříšníkem. Musím uznat, že jsem hříšník. Ale abychom se vyhnuli soudu nad sebou, raději se vyhneme každému setkání. A tak nepotkáváme nikoho, kdo by nás přijal, odpustil nám, miloval nás, i když jsme takoví, jací jsme. Rozhodující je přijmout tento vztah k tomuto TY a prožívat ho, mít možnost říct: Ty, můj Bože. Také proto, že po hříchu neprožíváme s žádným člověkem skutečný vztah. Ci-

zota neexistuje pouze mezi cizími. Po pádu do hříchu panuje i mezi matkou a synem, mezi mužem a ženou něco dokonale neproniknutelného. Teprve ve společenství s Kristem, který z nás učinil své tělo, může být tato cizota překonána.

A život se stal lidštější...

BARSOTTI: Musíme znovu získat tento dramatický smysl skutečného setkání s živým Bohem. Potkáváme jej v Církvi. Ale on je přítomen v každém z nás. Sv. Petr Damiani řekl: »Církev je jedna ve všech, a je všechno v každém.« Nebezpečí, které nám hrozí, spočívá v tom, že děláme z křesťanství teologii, která se pak stává velkou gnózí. Není pak už žádného setkání. Nic se nestane, protože se nikdy nic nestalo. V dramatickém setkání s Bohem dostává život jinou barvu: buďto ji uznám, a vznikne společenství, které opájí ducha; nebo ji odmítnu, a to je prokletí. Ale co to má být za křesťanství, které je religiozitou podobnou buddhismu, tomuto šedivému osamocení, ve kterém není ani prokletí, ani láska? Je to říše neosobního, ve které je místo jen pro takové křesťanství, které je ryzí teologií a zákonem, obojí jako holé konstrukce, které skládáme z principů, místo abychom je založili na skutečném Božím působení v lidských dějinách. Tuto Boží přítomnost v dějinách si nemohu vymyslet, nýbrž ji musím uznat. Je zde něco objektivního, a to je mše svatá. Může vyvolávat dojem stupidního rituálu. Ale je to skutečně to, co církev nárokuje: Kristova oběť, čin Syna, který sám sebe přináší v oběť, a Bůh ji ode mne přijímá ke spáse lidí. To mi zajišťuje poslání církve.

Církev nás nezachraňuje tím, co dělá. Bez tajemství je směšná. Kolikrát papež hovořil s velkými tohoto světa o Bosně. A bylo to, jako by nic neřekl. Ale církev v každém století zachránila svět, protože zpřítom-

ňuje Kristův čin, který zachraňuje. Není žádnou moudrostí, nýbrž tajemstvím.

T. S. Eliot psal před šedesáti lety o cizincích, o onom sboru »nezaměstnaných«, kteří nás ohrožují...

BARSOTTI: Kdo jsou tyto nezaměstnaní? Nejsou to snad všichni lidé? Nesnášejí již tíži svého bytí. A tak jsou všichni bez práce. Protože pravá práce, to je výstavba bytí. Člověk sám je dílem člověka. Ale člověk už není schopen sám sebe uskutečňovat.

Ztratil všechny vztažné body. To, co dělá, jej doopravdy nezajímá. Ubíjí čas: protože co by jinak dělal? Práce se stala opakem práce: odmítáním té nejvlastnější práce. A když jde člověk do důchodu, dostane strach a chce zpět do zaměstnání, aby se odreagoval. Je zcela zaměstnan, protože není nikoho, kdo by mu nabídl opravdovou práci.

Naproti tomu se staví. A kolik! Každý má svůj úkol.

BARSOTTI: Staví, ale neodpovídají... Ano, Církev zůstává cizinkou. Církvi je přislíbeno vše, ale ne v přítomném řádu spásy. Musíme žít jako v exilu. Vzpomeňme si na to, že tento svět patří Zlému. Musíme bo-

tovat. Svým dílem nemůžeme ničeho dosáhnout. Všechno, co chceme zlepšit a vybudovat, může být v určitém okamžiku v sázce nebo to může být zničeno, jak říká Eliot.

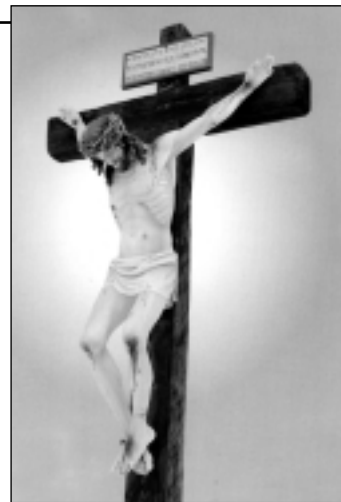
Nepodaří se lidem dát mír. Stavba církve postupuje takto: musíme se namáhat ji budovat, a běda, kdybychom se tomu vyhnuli. Ale víme již teď, že nikdy nedosáhneme dokonalé spravedlnosti. Nikdy se nám to nepodaří.

Všechno je marné?

BARSOTTI: Naším úkolem je naděje, říká Peguy. Všechno spočívá v tom, že církev prožívá největší čin svého života: *Přijď, Pane Ježíši!* jak říká Apokalypsa. Církev musí pěstovat naději. Tato naděje může být překonána jen přímým Božím zásahem. Možná katastrofálním způsobem, možná ne. Nevím. Ale vím jistě, že lidé dosáhnou svého cíle, který nespočívá v Kristově návratu, nýbrž v plném zjevení, jako při explozi, této skutečnosti: Boží sláva, která v Kristu přijde na svět a promění jej.

Máte již osmdesát let...

BARSOTTI: Modlím se, čekám a doufám. Pro mne je znovu aktuální pokušení prvních církevních otců. Mohu přijmout

svou spásu bez spásy pro druhé? To je pro mne dnes vážnou teologickou otázkou.

Kristův čin skutečně všechny zachránil. Jenom zvrácená, bláznivá, nelidská zvůle jej může odmítat. Kromě toho: když mě Kristus zachraňuje, jak mohu být zcela spasen, aniž bych tuto spásu sdílel s druhými, kteří závisí na mém Já, jsou se mnou nerozlučně spojeni? Víím, že musím doufat za všechny, pro všechny. I když víím, že peklo existuje, a jak! Tomu musím věřit. Ale cítím, že musím doufat pro všechny. Tato naděje mě doprovází mých 80 let. Nedořím jako buddhista v to, že se všechny moje vztahy rozplynou, nýbrž že se zesílí. Jakožto milovaný a v Kristu všechny milující.

Jak vidíte dnešní církev?

BARSOTTI: Kristus slíbil církvi velmi málo. Nezaručil jí žádný úspěch, nezůstane ušetřena žádné viny. V desátém století se zdálo, že zmizí ze světa. A sv. Bernard vzpomíná na to, že kněží v jeho době neznali ani eucharistická slova.

A přece jí Kristus slíbil, že ji neopustí a brány pekla ji nepřemohou. Věřím, že tak se na to dívá i současný papež. Obdivuji ho, ale nenásleduji. Namáhá se, ale vypadá to, jako by se nic nedělo. Toto drama utváří křesťanský život a není nic lidštějšího.

*Z 30giorni 2/94
přeložil -lš-*

»Přežila jsem svůj potrat«

Vlastně neměla být mezi živými. Ale Gianna Jessenová je svědkyní radosti ze života. Matka ji chtěla utratit. Tento pokus však selhal...

»Někdy se mě lidé ptají, zda jsem skutečně šťastná. Ano, jsem, protože znám Ježíše. Zachránil mě před smrtí a já se z toho raduji.« Giannin hlas je klidný. »Byla jsem potracena, ale přežila jsem to,« říká se smíchem.

Tato 23letá dívka se nijak neliší od mladých souvěkoviců. Úzký, černý plášť až k zemi, pod ním olivově zelené šaty. Krátké, do červena zbarvené vlasy. »Ráda se oblékám podle módy,« říká. Při chůzi trochu kulhá, a když stoupá do schodů, poprosí někoho, kdo jde s ní, zdvořile o rámě.

Kalifornie, duben roku 1977: Giannina tělesná matka Tina je v sedmém měsíci těhotenství a je zoufalá. Je jí sedmnáct, je bez práce a kouří marihuanu. Její přítel ji nechal ve štychu. Matka žije ze sociální podpory a musí živit ještě její dvě sestry. V této bezvýchodné situaci hledá Tina pomoc a obrátí se na poradnu jménem »Plánované rodičovství«. Místo aby mladé matce pomohli, aby i přes všechny těžkosti mohla přivést na svět své dítě, poradí jí, aby šla na potrat. V její situaci je to prý nejlepší řešení, nemá žádnou jinou volbu. Později Tina prohlásí: »Planned Parenthood mě podvedla.

Protože těhotná matka je již v sedmém měsíci, indikuje lékař potratové kliniky potrat solným roztokem. Vysoce koncentrovaný roztok kuchyňské soli je zaveden do těla rodičky, čímž se rozpustí mateřský koláč, zastaví se zásobování kyslíkem a plod se v lůně matky uduší. Během 24 hodin se dítě poleptané solí narodí mrtvé.

»Ležela jsem 18 hodin ve slaném roztoku, lokla jsem si ho, ale zázrakem jsem přežila,« vypravuje Gianna. Všechny ostatní matky, vesměs v matčině

věku, přivedly na svět mrtvé děti. Giannin křik byl jediný, který se večer ozval na »porodním« sále.

Vyděšená zdravotní sestra volala spontánně o pomoc, protože na klinice už nebyl potratový lékař. »Nakonec musel podepsat můj porod.« Gianna se usklíbne. Není v tom však ani stopa pohrdání nebo nenávisť. Je to spíše triumf života nad smrtí, který vyzařuje z celé její osobnosti.

»Musím říkat pravdu, protože v pravdu věřím. Ale chci ji říkat v lásce. Zatrplost by jen užírala z našeho života, no ne?« apeluje na stovky posluchačů v Rakousku, kterým vyprávěla na pozvání hnutí »Mládež pro život« svůj příběh.

Gianna měla štěstí. Jedna laskavá pečovatelská rodina se jí ujala, i když byla mrzáček. V důsledku nedostatku kyslíku mělo dítě poškozenou míchu a svalstvo. Ale pečovatelská maminka to nevzdávala. »Lékaři říkali, že nezvednu hlavu, nebudu moci sedět, ložit, o chůzi ani nemluvě.« Díky neúnavnému úsilí lidí kolem ní a čtyřem operacím Gianna dnes nejen chodí, ale přihlásila se do horelezeckého kurzu: »Musím své nohy přinutit k práci.«

Mladá Američanka je neúnavnou bojovnicí, ale bez zarpulivosti. »Nikdo si nemůže vzít sám na bedra horor potratu. To udělal již Ježíš, když za nás nesl kříž.« Zůstává klidná, uvnitř i navenek, protože ví, že ne všechno závisí na ní. »Bez Boha bych nemohla udělat nic,« říká s hlubokým přesvědčením.

Zda cítí nenávisť a rozčarování, když myslí na svou tělesnou matku? »Ne, nezlobím se na ni. Nikdy jsme se osobně nepoznaly, protože myslím, že tak je to pro nás lepší. Ale moje adoptivní matka k ní zašla a řekla jí, že jí odpouštím.«

Jak je možno odpustit? »Myslím, že odpouštět je možno jen skrze Boží milost. Ostatně, není to o mnoho těžší zachovat si v každodenním životě postoj stálého odpouštění i maličkostí, než někomu odpustit, že tě chtěl potratit?«

Jak je možno pomáhat ženám v tísní a posilovat jejich Ano pro dítě? Gianna se domnívá, že první rozhodnutí, které »musí najít každá žena ve své hlavě, je: Potrat není v žádném případě řešení. Bez výjimky.« Poznala sama mnoho mladých lidí, kteří byli vděční své matce, že je přivedla na svět i přes to, že byla znásilněna. »Tyto ženy byly obětí strašného násilného činu. Ale kdyby své dítě potratily, byly by obětí dalšího násilného skutku,« zdůrazňuje Gianna.

Pokládá za velice nebezpečnou mentalitu, že se musíme zbavit lidí, kteří nejsou »perfektní«, protože jsou postižení nebo nemocní: »A kdo je vůbec perfektní? Myslím, že my dnes už vůbec nerozumíme tomu, co je to ochota k oběti. Jak je to krásné, zasadit se za život toho druhého, poskytnout mu pomoc.«

V Americe se mnoho žen v tísní obrací na tzv. »Centra bezprostřední krize«. V těchto krizových centrech, která založili většinou křesťané, se poskytuje pomoc postiženým ženám před porodem i po něm a umožňuje se jim cesta dát své dítě k adopci. Najdou zde pomoc i ženy, které mají za sebou potrat.

Kdo je pro Giannu vzorem ochrany života? Bez váhání řekne: »Matka Tereza. Tato malá žena měla odvahu při oficiální návštěvě u amerického prezidenta říct zcela bez obalu, proč je jeho liberalizace potratu cestou zcela špatným směrem. A byla současně člověkem, který vza-

řoval mnoho lásky a vnitřního klidu. Když zemřela, zemřela pro mě královna. Ona byla chudá, ale byla královnou.«

Od té doby, co se zasazuje o právo na život, naučila se mnohému, jak vycházet s lidmi. »Je třeba se k lidem přibližovat s láskou. Naslouchat jim dříve, než začneme sami mluvit, chápat a ukázat pochopení. Ale milovat druhé neznamená slevovat před nimi z pravdy. Když známe pravdu, musíme na ní trvat a říkat ji nahlas.«

Gianna ví, že to není vždy lehké. Minulý červenec byla pozvána do amerického kongresu k oficiálnímu výslechu, když se projednával zákaz tzv. »parciálního porodu«. Prezident Clinton nebyl zatím ochoten souhlasit s touto novelou zákona. »Bylo to pro mne zatím nejtěžší nasazení. Ale když už měl člověk jednou zemřít, pomyslí si: Co ještě můžu ztratit?«

Lékař, který ji potrácel, ji nikdy nepoznal. Ví o něm, že je vlastníkem 46 potratových klinik na jihozápadě Spojených států a stále ještě provádí potraty.

Své plány pro budoucnost Gianna vkládá zcela do Božích rukou: »Nejraději bych absolvovala úplné vzdělání v oboru zpěv. Zpívám od tří let svého života a píšu si sama mnoho písní. Zanedlouho budu vydávat první CD. A samozřejmě se budu dále zasazovat pro život. Snad to všechno zvládnou. Život je přece tak krátký, vidíte!«

Zuzana Kummerová
Vision 2000, 6/2000

Ut unum sint⁽¹⁾

Pastýřský list salcburského arcibiskupa o jednotě a Eucharistii

Bylo to kolem roku 110 po Kr. Středozezemním mořem se plavilo malé loďstvo k Římu. Na jedné z těchto lodí sedí biskup Ignác z Antiochie připoutaný k leopardům (to jsou strážní vojáci, kteří jsou tím zuřivější, čím laskavěji se k nim chová). Tato cesta směřuje k smrti. Nejpozději roku 117 je v Koloseu předhozen šelmám. Co dělá tento k smrti odsouzený biskup, když má chvíli čas? Píše listy sedmi různým obcím. V jednom dopisu stojí:

Dokument

»Usilujte, abyste slavili jen jednu Eucharistii; protože je jen jedno Tělo našeho Pána Ježíše Krista a jen jeden kalich, který sjednocuje v jeho Krvi, jen jeden oltář a jen jeden biskup, se kterým jsou spojeni kněží a jáhni...« (Obci ve Filadelfii) A v dopise do Smyrny: »Ať nikdo nedělá bez biskupa nic, co se týká církve. **Jen jedna Eucharistie je právoplatná, která se dokonává pod biskupem** nebo skrze toho, koho on pověřil.« To říká Ignác, »Druhý Petr« z Antiochie, který jako první nazývá církev »katolickou«. A tím jsme u našeho tématu: Jedna Eucharistie.

Pán při poslední večeři uložil Dvanácti: *Čiňte to na mou památku! Vzal chléb, lámal a dával učedníkům se slovy: Toto je moje Tělo, které se za vás vydává. A vzal kalich a řekl: Toto je kalich nové Smlouvy s mou krví. Čiňte to na mou památku!* Od té doby trvá církev na tom, **že v této jediné Eucharistii se jedinečná oběť Kristova na kříži nikoliv opakuje, ale zpřítomňuje** skrze slova kněze, který je vyslovuje z plné moci Christi, Capitis Ecclesiae.⁽²⁾

Ztráta jednoty

Jednota Církve založené Kristem byla ztracena. Vy-

chodním schizmatem (1054) se církev rozpadla na církev západní a východní, pravoslavnou a římskokatolickou.

Rozkol skrze Luthera

V 16. století se rozpadla i západní církev; případ Martina Luthera se nazývá »reformace« a jejím důsledkem byl ve skutečnosti nový rozkol. Na teréne těchto dvou »základních rozkolů« se rozvíjejí nové »církve«: uvnitř pravoslavné církve se vytvářejí »národní církve«, na Západě vznikla v důsledku dalšího štěpení např. anglikánská »High-Church« čili státní církve. V 18. století vzniklo v Anglii »hnutí probuzení«, vedené zvláště Johnem a Charlesem Wesleyovými a tak vznikla »metodistická církev«, která je dnes rozdělena na asi 70 různých sesterských církví; ty si vytvořily střešní organizaci, »Světovou radu metodistických církví«. Další odštěpených »svobodných církví« a jiných křesťanských skupin je bezpočtu. Jan Pavel II. nazývá 2. tisíciletí »tisíciletím rozkolů«.

Obtížná cesta

Ale roste také touha. Touha mnohých, kteří věří v Krista, aby se opět srostli do jediné církve, shromažďovali se jen u jednoho oltáře a jedním hlasem chválili Boha. Druhý vatikánský koncil dal silný podnět nejen katolické církvi, ale i jiným křesťanským společenstvím, ekumenické úsilí sílí především díky snahám Jana Pavla II.

Cesta k plné jednotě je však obtížnější a delší, než jak se věřilo v euforii koncilu. Kdo a co může přivodit jednotu? Mohlo by se zdát, že jedno evangelium, které je společné všem věřícím křesťanům, musí vést k jednotě. Ale bohužel, není tomu tak. Všechny rozličné

»církve« kážou podle tohoto evangelia. Ale vyčtou z něho nebo večtou do něho tak rozdílné věci, že vznikají stále nové křesťanské skupiny. Tak je naše jedno poselství stále méně věrohodné. Kdo nám věnuje víru?

Čím déle o tom přemýšlím, tím je mi jasnější, **že je to přece Eucharistie, jedna Eucharistie** pod veleknězem Ježíšem Kristem. Ale dnes to ještě není možné. Protože pojetí církve, úřadu a kněžství jsou na hony vzdálené, jak řekla nedávno jedna evangelická superintendantka. Evangelická církev nezná vůbec Eucharistii, nýbrž »večeři«, nemá svátost svěcení; a jiná společenství ztratila ještě více.

Poškozená víra

Hluboké příkopy, prohloubené staletým rozkolem a teologickými boji, není možno překonat pouhým »skokem lásky«. Kdo se o to pokouší, dělá to jako zimní vítr: překryje příkopy sněhem, ale tato křehká vrstva sněhu nikoho neunesou.

Když některý kněz slaví Eucharistii s nositelem úřadu jiné křesťanské církve, který jakožto laik nemá kněžskou plnou moc, jenom předstírá Eucharistii, protože ta je podle katolické víry neplatná. Kněží katolické církve, kteří to dělají, uvádějí svoji obec do bludu, protože jim místo Kristova Těla a Krve dávají pouze chléb a víno. Tím však vzniká katolické víře a jednotě církve nesmírná škoda a skutečné ekumenické hnutí je vrženo daleko zpět.

Nový rozkol

Jak by mohl kněz podporovat znovusjednocení odloučených křesťanů tím, že vytváří rozkol ve vlastní církvi?

Ano, Kristovo Tělo je znovu rozštěpeno! Ignác Antiošský zapřísahá jednotou Eucharistie, která se koná pod biskupem, protože ona je svátostí jednoty. Kdo však vědomě a opakovaně

uskutečňuje takovou intercelebraci, jedná přesně proti tomu, co »má sloužit jednotě«. Tato vina je velmi těžká.

Běžná praxe?

Někdo může namítnout, že tato »intercelebrace« je již »běžnou praxí«. Když zemská evangelická biskupka Marie Jepsenová poukáže v Římě na to, že evangeličtí a katoličtí křesťané již slaví společnou »večeři« (záměrně neříká eucharistii, protože ta u nich není), musí to všechny biskupy poděsit. Když však »Církev zdola« plánuje na ekumenický církevní sjezd 2003 v Berlíně podle vlastních údajů »otevřené přijímání se společnou večeří« (a provádí), je snad již pozdě.

Druhý vatikánský koncil říká něco jiného: »Obrácení srdce a svatost života spolu se soukromými i veřejnými modlitbami za jednotu křesťanů je třeba považovat za duši celého ekumenického hnutí a právem je lze nazývat duchovním ekumenismem.« (UR 8) Jak podle nich pracujeme?

Nesmysly v médiích

V médiích se šíří nesmysly. Mluví se a píše o sto šest bez znalosti věci a ještě více bez znalosti dějin. A je třeba si trpce postěžovat, že mnoho našich věrných církevních přispěvatelů, ale také našich nedělních křesťanů nemá vůbec pojem o tom, co je to mše svatá. Jak je to možné? Co se jim vůbec v uplynulých desetiletích kázalo....?

Pokračování na str. 12

UT UNUM SINT

Pokračování ze str. 11

Jak se mohlo navzdory liturgické reformě zcela vytratit pojetí, co je to Eucharistie...? Otázka na otázku. Zcela jistě více než 90% neví, o co v tomto sporu vůbec jde.

Selhání pastýřů

Ale když situace vypadá takto – a já bych mohl uvést ještě mnoho dalších příkladů – pak to svědčí o **dlohodobém selhání pastýřů**. My, kteří jsme byli Pánem ustanoveni za strážce, špatně jsme plnili svou povinnost. My biskupové jsme se velmi málo starali o stádo, nechali jsme sem vniknout dravé vlky. Na katolických fakultách a univerzitách učili po celá desetiletí profesori, kteří paralyzovali dogma o Eucharistii a jiné katolické pravdy. Ve výuce náboženství se eucharistické pravdy předávají s vážnými nedostatky. Ano, pastýři jsou vinní tím, že sůl se zkazila a bude brzy pošlapána.

Seřadme se kolem Krista

Co mohu v této hodině a v této nouzi říct, je jedno: Seřadme se kolem našeho papeže a ještě více kolem kolem našeho Pána Ježíše Krista: Dominus Iesus. Modleme se, modleme se! Prosme Marii, Matku Církve. Končím slovy básníka Reinholda Schneidera, který tolika lidem ukázal v době války cestu:

Jen prosím se to ještě může podařit... Protože pachatelé nikdy nebe nepřinutí: Co oni spojí, to se znovu rozdělí, co obnoví, to přes noc zestárne, co založí, přinese nouzi a nešťesí.

Pán s vámi!

+ Georg Eder, arcibiskup

(Mezititulky redakce)

(1) Aby jedno byli

(2) Krista, Hlavy Církve

Hrátky s ďáblem

Dále je to věštění a všechny praktiky, které usilují číst a uchopit budoucnost: čtení z ruky, karet, křišťálové koule, nebo co je horšího, astrologie.

Věštění je úsilí strhnout na sebe moc, která je velmi nebezpečná. Mimoto ukazuje věštění úzkost, která je v srdci člověka, úzkost z toho, co by se mohlo přihodit, úzkost, že zůstaneme jako sirotci, jako by tu nebyl Bůh, jako by člověk nebyl v rukou Boha, který jej miluje. Zlý a dotazování zlého skrze věštění si zahrává s úzkostí člověka, s jeho úzkostí ze života a z budoucnosti. Tato úzkost sedí hluboce v nitru člověka a vyvíjí na něho velký tlak. Věštění mu nabízí jen zdánlivou jistotu. Spoléhá na lehkověrnost lidského srdce, které ve své úzkosti pocituje potřebu jistoty tak velice, že pije z tolika špatných pramenů. Čáry na dlani a skleněné koule nemohou nikomu říct, co se s ním stane.

Všimněme si astrologie. Astrologie vychází z pověry, že osud člověka a jeho charakter, který je jakousi součástí jeho osudu, je určitým způsobem svázán s konstelací planet v okamžiku narození. Tomu se říká horoskop a ten má dnes tak vžité místo, že lidé jej okamžitě přijímají a organizují podle něho svůj denní program, život, výkon povolání i citový život. Astrologii není možno věnovat vůbec žádnou důvěru. Tajemství zla profituje z astrologie a její předstírané vědeckosti, aby se vloudilo do vědomí člověka a zahrávalo si s úzkostmi jeho srdce, aby určovalo lidský život a stále více jej vystavovalo tísně. Je to určitá forma izolace a rozrušení vztahů lásky. Kolik lidí je upoutáno na horoskopy! To působí nejen psychologické odcizení, to může vést až k proniknutí sil zla do člověka, kde se uzavrou, a vzdálí tak svou oběť od Boha. A to je velice špatné.

Další cestou, jak zlo ovlivňuje člověka, je rocková hudba. Již mnoho bylo řečeno o podvědomých poselstvích určitých písní. Rocková hudba není sama o sobě horší než ostatní hudba. Ale musíme si být vědomi, že určité druhy rockové hudby podle záměru vydavatele nemají za cíl pouze hudbu. V USA existuje na mezinárodní úrovni vydavatelství WICCA a jeho logo můžeme najít na některých kazetách a CD s rockovou hudbou. Tento podnik WICCA má

za cíl především šířit hudbu mezi mládeží tak, aby ji orientovala k satanismu a více či méně výslovnému kultu Satanovy osoby a temných mocností. To není žádná historika ze středověku, nýbrž stojí to přímo ve statutu této firmy, která pracuje s určitým počtem velkých a známých rockových zpěváků, především Alice Cooper, Rolling Stones, o kterých víme, že patří k jedné satanské sektě z okolí San Diega. Tato firma zasvěcuje každý vyprodukovaný CD Satanovi a jeho zhotovení se řídí zvláštními principy: První princip je vydávat rockovou hudbu, která má určitý rytmus, totiž beat. Začal s tím Alice Cooper a v tomto směru pracovali i Beatles. Ale Alice Cooper systematicky studoval africké kmeny a jejich rytmy, které sloužily k rituálním sexuálním tancům. Tento beat-rytmus je rozvíjen podle sexuálního aktu. Je třeba

porozumět, co je u kořene tohoto rytmu: sexuální perverze.

Druhým principem je intenzita zvuku, hlasitost. Hlasitost musí být nastavena 7 decibelů nad toleranční hranici nervového systému. To je vypočítáno tak, že člověk, který je vystaven určitý čas tomuto tlaku hlukových vln, pocítí určitou depresi, nutkání k revoltě a k agresivitě. Lidé mi vyprávěli: »Nevím proč, ale byl jsem nabádán k tomuto násilnému činu, alespoň v myšlenkách, i když jsem nic neudělal. Jen jsem poslouchal hudbu skupiny... která patří k WICCA.«

Třetí princip je podprahový signál. Je vědecky dokázáno, že existují kmitočty, které sice ucho samo neslyší, ale v mozku vytvářejí produkci sekretů, které mají podobný účinek jako drogy. Ale protože tato přirozená droga z mozku odplyne, člověk pak pocituje potřebu drog, aby dále udržel svůj stav euforie.

A konečně je tu čtvrtý princip, rituální zasvěcení kazety nebo CD v rámci černé mše. To skutečně existuje! Jak v USA, tak v Evropě. Duch zla hledá všechny prostředky a nástroje, aby zpervertoval lásku. Určitá rocková hudba je toho jasným příkladem.

Abychom uzavřeli kapitolu o okultismu, uvedme ještě tyto skutečnosti: Mnoho lidí, kteří navštěvují psychiatrickou kliniku, vyhledávali předtím satanská společenství, kde buďto tkví původ jejich psychické nemoci, nebo zde nastalo její zhoršení. V Brazílii se stal satanismus již normální společenskou záležitostí. Jsou zde zvláštní nemocnice pro lidi, kteří přicházejí z těchto kruhů. Tak velice se zde tento požár rozšířil. To je třeba vědět a také pranýřovat, což ovšem může udělat jedině křesťan. Protože není možné kárat něco zlého, jestliže nemůžeme nabídnout lék. Věřím, že jen křesťan má skutečně a jedině

Život Kristův (8)

VIII. Ježíš Kristus, naplnění proctví o Mesiáši

řešení, které je obsaženo v jediném jménu: Ježíš Kristus.

Druhou zlou věcí, skrze kterou vniká zlo do naší společnosti, je spiritismus. Spiritismus není pouze praktika, ale učení, které se zakládá na existenci a zjevování duchů. Podle tohoto učení se člověk skládá ze tří skutečností: nesmrtelné duchové duše, která je zajatcem materiálního těla, se kterým je spojena tzv. astrálním tělem. Skrze toto astrální tělo mohou se údajně zemřelí zjevovat lidem. Ale existence takového astrálního těla je naprosto neslučitelná s tím, co nám zjevil Ježíš Kristus, a to jak o Bohu, tak o lidech. Jedná se zde o jednoznačně krajně zfalšovanou pravdu, která je obsažena i v nauce o převtělování a která popírá zmrtvýchvstání. To je zlé, nebezpečné a především odcizující. Mnoho lidí onemocnělo díky spiritistickým praktikám. Velká část lidí, kteří provozují spiritismus, je v tom nebo onom směru pomatena způsobem, který je těžko napravitelný. To je třeba otevřeně říct! Okultismus a spiritismus jsou dvě velké brány, jimiž zlo vstupuje do lidského života a vůbec do lidstva.

Ale na to všechno existuje jedno řešení. Nemůžeme tomu naslouchat s fatalistickým postojem. Protože právě pro to všechno přišel Kristus, Bůh se stal člověkem, aby žil s člověkem, který trpí a stojí pod mocí zla. Přišel, aby nás osvobodil,

uzdravil, přinesl pokoj do našich rodin, do našeho života, daroval nám znovu lásku a vztah lásky k Bohu. Kristus je Osvoboditel! A z tohoto uzdravení, které přinesl lidem tajemstvím svého umučení, smrti a zmrtvýchvstání, není nikdo vyloučen. Je tu bez výjimky pro všechny, kdo se na něho obrátí. Přirozeně nám Kristus říká: Nepřibližujte se k okultismu a spiritismu, buďte obezřetní, neoddávejte se silám zla, ať už jsou vaše úmysly a záměry jakkoliv dobře zdůvodněné. Buďte opatrní! Nereagujte pod vlivem určitých nutností, které se objeví, nebo podle svého citu! Uchovejte si čisté srdce, uchovejte si světlo, které jste přijali, a vynasazte se varovat své současníky kolem sebe! Předávejte pravdu o zlu a jeho síle dále. Ale pokud potkáte někoho, kdo je pod vlivem Zlého, protože mu své dveře otevřel a nyní se cítí zle, i když měl dříve určité výhody, zvěstujte tomuto člověku Krista! Dejte mu Krista, dejte mu Prvorozeného z mrtvých, dejte mu toho, kdo jej může osvobodit a uzdravit! Protože to je právě to, co on může udělat v srdci každého člověka. Zlý a zlí duchové jsou už poraženi, ale v určitém člověku jsou poraženi teprve tehdy, když skutečně přijme Ježíše Krista do svého života, do otevřeného srdce, v onom hnutí důvěry v něho, v Ježíše Krista. Nebojte se! Zlo a smrt jsou poraženy. Zlý nám nemůže způsobit žádné další zlo, když jsme s Kristem a dáme se od něho vést, když se k němu obrátíme. A i když nás naše srdce odsuzuje, vzpomeňme si na to, že Bůh je větší než naše srdce! Nic strašného, co jsme udělali, nás nemůže odloučit od lásky Kristovy!

*Feu et lumière 37/9/97
Podle přednášky dr. Madreho.
MUDr. Filip Madre je stálý
jáhen a vedoucí domu
společenství blahoslavenství
v Cordes, jižní Francie.
Překlad -lš-*

1) V předchozích katechezích jsme se snažili ukázat nejdůležitější aspekty pravdy o Mesiáši tak, jak ji předpověděl a zvěstoval Starý zákon a jak ji zdělila generace současníků Ježíše z Nazareta, kteří vstoupili do nové etapy Božího zjevení. Ti, kdo z této generace Ježíše následovali, to učinili proto, že byli přesvědčeni, že se v něm naplnily mesiášské přísliby, tedy že Ježíš je Mesiáš, Kristus. Charakteristická jsou slova, jimiž Ondřej, první mezi apoštoly, které Ježíš povolal, zvěstoval pravdu o Ježíšovi svému bratru Šimonovi: „Našli jsme Mesiáše!“ (srov. Jan 1,41)

Je však třeba přiznat, že takto výslovná vyznání jsou v evangeliích spíše vzácností. To vyplývá i z toho, že v tehdejší izraelské společnosti byla rozšířena taková představa o Mesiáši, jíž se Ježíš rozhodně nechtěl přizpůsobovat, i když všechno to, co „vykonával a učil“ (srov. Sk 1,1), vyvolávalo úžas a podiv.

2) Víme také velmi dobře, že tentýž Jan Křtitel, který na březích Jordánu ukázal na Ježíše

jako na toho, kdo má přijít (srov. Jan 1,15; 1,30), který v něm díky prorockému duchu viděl beránka, jenž přišel sejmout hříchy světa, tentýž Jan, který předpověděl nový křest udělovaný v síle Ducha svatého Mesiášem, tak tedy tento Jan, když se ocitl ve vězení, poslal svoje učedníky, aby Ježíšovi položili otázku: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (Mt 11,3)

3) Ježíš nenechá Janovy posly bez odpovědi: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst.“ (Lk 7,22) Ježíš tak ukazuje na to, jak se skutečnost jeho působení shoduje se slovy proroka Izaiáše (srov. Iz 35,4-6; 61,1). Pak uzavírá: „A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.“ (Mt 11,6) Tato slova znějí tak, jako kdyby byla adresována přímo Janovi, jeho hrdinskému předchůdci, který měl rovněž jinou představu o Mesiáši.

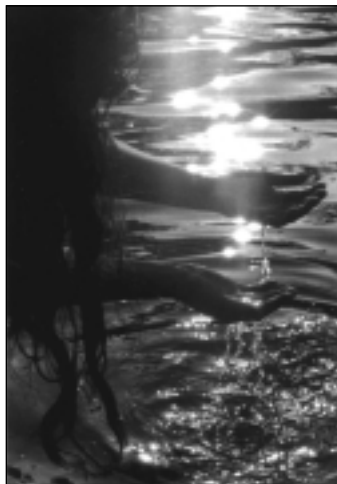
Pokračování na str. 14

Slyšela jsem, že po 2. vatikánském koncilu již nemůžeme o nekatolických křesťanech mluvit jako o odloučených bratrích. Je tomu skutečně tak?

Výraz »odloučený bratr« není titul, který někomu dává katolická církev, ale vyjádření stavu, ve kterém se nachází ten, kdo není v plné jednotě víry a kázně s jedinou svatou, katolickou a apoštolskou církví a její zákonitou hlavou, římským biskupem, nástupcem apoštola Petra a zástupcem Kristovým na zemi. Konstituce 2. vatikánského koncilu o ekumenismu *Ut unum sint* používá označení *odloučení bratři* na 18 místech. Důvodem tohoto *odloučení* jsou »závažné rozdíly nejen povahy historické a kulturní, ale především ve výkladu zjevené pravdy«. (UR 19) Tyto rozdíly se především u protestantů týkají zásadních otázek: »učení o Kristu, vtěleném Božím slovu, o vykupitelském díle, tedy i o tajemství a službě církve a o úkolu Panny Marie v díle spásy«. (UR 20)

Označení *odloučený bratr* tedy nezávisí na naší vstřícnosti nebo toleranci, ale na postoji samého jinověrce. Dokud jsou křesťané rozděleni, je to proto, že někteří z nich jsou od pravé církve odloučení. Kdybychom toto rozdělení zamlčovali a rozdíly zlehčovali, vážně bychom poškodili úsilí katolické církve o skutečnou jednotu.

Lubomír Štula

ŽIVOT KRISTŮV

Pokračování ze str. 13

Vždyť ve svých kázáních Jan vykreslil postavu Mesiáše v barvách neúprosného soudce. V tomto smyslu také hovořil o nastávajícím hněvu, o sekyře, která „je už také přiložena ke kořenům stromů“ (srov. Lk 3,9). Ježíš by se jistě nerozpakoval, kdyby to bylo nutné, postupovat pevně a ostře proti každé vzpouře a zpronevěře na Božím slově. Nicméně byl především nositelem radostné zvěsti pro chudé a svými skutky i divy zjevovav spásitelskou vůli Boha, milosrdného Otce.

4) Odpověď, kterou dává Ježíš Janovi, obsahuje ještě další zajímavý aspekt: Ježíš vylučuje to, aby se veřejně prohlásil Mesiášem. V dobovém společenském kontextu byl tento titul dosti mnohoznačný a lidé jej pojímali v politickém smyslu. Ježíš proto dává přednost tomu, aby svědectví o něm vydávala jeho díla. Chtěl tak opravdu přesvědčit a vzbudit v Janovi víru.

5) Nicméně v evangeliích nechybějí zvláštní epizody, jako například rozhovor se Samařankou v Janově evangeliu. Této ženě, která mu říká: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí vám všechno. Na to jí řekl Ježíš: Já jsem to, který s tebou mluvím.“ (Jan 4,25-26)

Podle kontextu tohoto rozhovoru Ježíš Samařanku, u níž postřehl otevřenost k naslouchání, přesvědčil, protože tato žena si po návratu do města pospíšila, aby lidem podala zprávu: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ (Jan 4,29) Mnozí Samařané po tomto proslovu vyšli za Ježíšem, naslouchali mu, a pak z toho vyvodili: „Víme, že je to skutečně Spasitel světa.“ (Jan 4,42)

6) Mezi obyvateli Jeruzaléma však Ježíšova slova a jeho zázraky vyvolávaly otázky ohledně jeho mesiášství. Někteří vylučovali, že by mohl být Mesiášem:

„Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ (Jan 7,27) Jiní ale tvrdili: „Bude Mesiáš, až přijde, konat více znamenání, než vykonal on?“ (Jan 7,31) „Není to snad syn Davidův?“ (Mt 12,23) Do celé záležitosti zasáhlo synedrium, když rozhodlo, „aby každý, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy“ (Jan 9,22).

7) Nyní jsme tedy schopni hlouběji porozumět klíčovému významu rozhovoru mezi Ježíšem a apoštoly poblíž Cesareje Filipovy. „Ježíš ... se ptal svých učedníků: Za koho mne lidé pokládají? Řekli mu: Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků. Zeptal se jich: A za koho mě pokládáte vy? Petr mu odpověděl: Ty jsi Mesiáš!“ (Mk 8,27-29; srov. také Mt 16,13-16; Lk 9,18-21.)

8) Podle Matoušova evangelia tato odpověď dává Ježíšovi příležitost předpovědět Petru primát v budoucí církvi (srov. Mt 16,18). Podle Marka Ježíš po Petrově odpovědi přísně apoštolům zakázal, „aby to o něm nikomu neříkali“ (Mk 8,30). Z toho smíme vyvodit nejenom to, že Ježíš se neprohlašoval za Mesiáše, ale také to, že si nepřál ani to, aby apoštolové rozšiřovali zvěst o jeho pravé totožnosti. Přál si totiž, aby jeho současníci došli k tomuto poznání na základě jeho skutků a na podkladě naslouchání jeho učení. Skutečnost, že apoštolové byli přesvědčeni o tom, co Petr vyjádřil ve jménu všech, když prohlásil „Ty jsi Mesiáš“, dokazuje, že Ježíšova slova a jeho skutky představovaly dostatečný základ, o nějž se mohla víra v Ježíše jako Mesiáše opřít a na němž se mohla dále rozvíjet.

9) To, co v Markově a Matoušově evangeliu následuje po zmíněném rozhovoru, je ještě výmluvnější, pokud jde o Ježíšovo smýšlení o svém vlastním mesiášství (srov. Mk 8,31-33; Mt 16,21-23). Ježíš těsně poté,

Znovu objevit úctu

Když jsem přišla ve Vídni do prvního katolického kostela, byla jsem udivena: Ke svatému přijímání přistupovali všichni, ale tak povrchně, tak neuctivě a znuděně, jako by se jednalo o doušek vody. Ptala jsem se sama sebe: Ví tyto lidé vůbec, co dělají? A kněz se tu choval jako konferenciér, jako animátor. Mluvil jako řečník nebo jako na divadle. Nebyl vůbec ponořen do tajemství.

Vždy mě na Západě urážel nedostatek úcty. Raději bych se nechala znovu v Sovětském svazu fyzicky bít. Bez úcty je člověk hlupák. Já sama jsem mezitím tak zezápadněla, že když jsem přišla do Ruska, potřebovala jsem několik týdnů, abych ve své duši opět objevila úctu.

Poznala jsem se, že mnoho křesťanů na Západě se neumí správně modlit. Naši starí duchovní otcové nás učí modlit se. Spojují velkou lásku a mateřskou něžnost s velkou přísností. Žádají absolutní, absolutně nemožné z evangelia. Především požadují, abychom nezůstávali stát. Člověk musí buďto padnout, nebo jít dál. Zákony duchovního života jsou diamantové zákony. Někteří Otcové říkají: Neboj se, že hřešíš, ale boj se, že se správně nemodlíš.

Tatána Goričeva, Vision 2000, 6/2000

co apoštolové vyznali víru v něho, „... je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých“ (Mk 8,31). A Marek dodává, že „o tom mluvil otevřeně“ (Mk 8,32). Dále se v tomtéž evangeliu dozvídáme, že „Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat“ (Mk 8,32). Podle Matouše byla Petrova výtku ještě naléhavější: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane.“ (Mt 16,22) A tady je Mistrova reakce: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ (Mk 8,33; srov. Mt 16,23)

10) V této Mistrově výtce adresované Petrovi lze postřehnout jakousi vzdálenou ozvěnu pokušení na poušti, kterým Ježíš prošel na počátku svého veřejného působení (srov. Lk 4,1-13), když ho satan chtěl odvrátit od důsledného plnění Boží vůle. Apoštolové, kteří vyznali víru v Ježíšovo mesiášské poslání Petrovými slovy „Ty jsi Kristus“, nedokázali se úplně osvobodit od příliš pozemského a lidského pojmání Mesiáše, když měli přijmout to, že by Mesiáš měl trpět a položit vlastní život. Ještě v okamžiku nanebevstoupení se budou ptát:

„Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?“ (srov. Sk 1,6)

11) Právě tváří v tvář tomuto postoji Ježíš reaguje velmi rozhodně a přísně. Nese v sobě vědomí vlastního mesiášského poslání, které odpovídá zpěvům o Služebníku Hospodinově z knihy Izaiáš a zejména tomu, co prorok napsal o Služebníkovi utrpení: „Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost... Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ... byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.“ (Iz 53,2-5)

Ježíš důsledně hájil tuto pravdu o Mesiáši, kterou chtěl naplnit až do posledních důsledků, vždyť taková byla spásitelská vůle jeho Otce: „Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým.“ (Iz 53,11) Tak připravoval sebe sama i svoje blízké na událost, v níž mesiášské tajemství naleznou svoje vyvrcholení – na Velikonocce, tehdy zemře a vstane z hrobu.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Deklarace slavila 1. výročí

Od vyhlášení Deklarace práv počatého dítěte 22. 11. uplynul rok. Co se za tento rok stalo ve prospěch nenarozených a jaké jsou perspektivy úsilí o jejich záchranu – o tom hovořil na semináři, uspořádaném 27. 11. 2000 v Poslanecké sněmovně, poslanec dr. Jiří Karas.

Semináře se zúčastnili zejména představitelé organizací, které se významně podílely na loňském vyhlášení deklarace. Mezi přítomnými byli zástupci České biskupské konference, J. Exc. arcibiskup Karel Otčenášek a biskup Mons. Jiří Paďour OFMcap. Významným hostem semináře byl salcburský biskup Mons. Andreas Laun. Poslanec Karas za vyhlášení deklarace zrekapituloval odezvy na její vznik a informoval o chystané novele potratového zákona.

Přednášku na téma „Dostupné poznatky o počátku lidského života“ pronesl přednosta Ústavu pro histologii a embryologii 1. lékařské fakulty UK doc. MUDr. Petr Hach, CSc. O etických aspektech klonování promluvil prof. MUDr. Josef Syka, DrSc., ředitel Ústavu experimentální medicíny AV ČR. Předseda Občanského institutu Michal Semín se zabýval právními a politickými souvislostmi ochrany počatého života.

„Mexický biskup Felipe Arizmendi nedávno přirovnal zákonodárce své země podporující potraty k novým Hitlerům, kteří zabíjejí a myslí si, že tak činí pro dobro žen. Co by řekl našim ministrům zdravotnictví a spravedlnosti, kteří počaté dítě, dokud se nenarodí živé, vůbec za člověka a tudíž za subjekt práva nepovažují,“ mj. uvedl poslanec Karas. Citoval názor ministra B. Fišera, podle něhož je prý nutné „setrvat na klasickém stanovisku, že lidský zárodek v těle mateřském je součástí těla matčina“. „Z jakého klasika pan doktor medicíny asi čerpal – z Josefa Stalina, Adolfa Hitlera nebo doktora Mengeleho? Zdá se, že přirovnání k ideologiím masových vrahů přesně sedí. Tím absurdnější je, že se někdo s tak nelidským názorem na počaté dítě může stát ministrem vlády demokratického státu v civilizované Evropě na sklonku 20. století,“ zdůraznil poslanec.

Ferdinand Peroutka

BETLEMSKÉ SVĚTLO. Letos se bude betlémské světlo rozvázet z Brna do celé republiky **22. prosince 2000 v pátek** těmito vlaky: R 664-Junák Brno-Plzeň, z Brna odjezd 15.45 hod., Plzeň hl. n. 22.40 hod. • R 670 Brno-Praha-K. Vary, Brno 5.15 hod., K-Vary 13.01 hod. • R 723-Javovina Brno-Bylnice, Brno 7.45 hod., Vlár. průsmyk 10.49 hod. • R 433-Beskyd Brno-Žilina, 5.51 hod., Třinec 9.20 hod. Žilina 10.28 hod. • Sp 1682 Brno-Č. Třebová, Brno 11.29 hod., Č. Třebová 12.45 hod. • R 704 Č. Třebová-Pardubice, Č. Třebová 12.52 hod., Pardubice 13.43 hod. • R 682-Ještěd Pardubice-Liberec, Pardubice 17.08 hod., Liberec 20.22 hod. • R 905-Praděd Brno-Jeseník, Brno 6.00 hod., Jeseník 10.09 hod. • Sp 1721 Olomouc-Krnov-Opava východ, Olomouc 7.40 hod., Opava východ 10.16 hod. • 3821 Olomouc-Kostelec na Hané-Prostějov, Olomouc hl. n. 10.07 hod., Prostějov 11.43 hod.

Betlémské světlo chce potěšit své okolí také připomenutím, že vánoční svátky jsou i o něčem jiném, než jenom dárky a hora cukroví. Všem, kteří se budou podílet na této akci, hodně radostných chvil při roznášení betlémského světla a milostiplné vánoční svátky a jejich plně duchovní prožití přejí skauti.

Bazilika – Staré Brno, Mendlovo náměstí: V neděli **24. 12.** odpoledne v 15.00 hod. bude **vánoční bohoslužba pro děti.** Ve 22.00 hod. bude „**půlnoční mše svatá**“, při které bude zpívat smíšený pěvecký sbor Rastislav z Blanska. • **26. 12.** v 19.30 hod. proběhne vánoční koncert barokní hudby v podání Českých komorních sólistů. • **27. 12.** v 19.00 hod. bude Duchovní koncert v podání APS Moravan. • **7. 1.** v 11.00 při mši svaté J. J. Ryba: Česká mše vánoční „Hej mistře“.

Zpráva pro akcionáře 1. IF MORAVIA INVEST, a. s. Ostrava v likvidaci: Stav nezměněn, další soudy se zatím nekonaly. O stavu informována dozorčí rada a. s. Příští zpráva koncem února 2001. Likvidátor.

Velmi vážně onemocněl náš spolupracovník **P. Filip M. Antonín Stajner** (36), naposledy duchovní správce poutního kostela v Řimově. Pro Vás, naše čtenáře, přeložil z angličtiny a italštiny mnoho důležitých věcí. Mimo jiné se zasloužil o vydání knih sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu „O pravé mariánské úctě“ a „List přátelům kříže“. Prosíme Pána, aby ve svém milosrdenství umožnil P. Stajnerovi pokračovat v apoštolské práci, a Vás, naši milí čtenáři, vyzýváme, abyste se také za P. Stajnera usilovně a vytrvale modlili – s odevzaností do vůle Boží.

Redakce

Liturgická čtení

Neděle 17. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Sof 3,14–18a

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 6

2. čt.: Flp 4,4–7

Ev.: Lk 3,10–18

Pondělí 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8

Ž 72(71),1–2.12–13.18–19

Odp.: srov. 7

Ev.: Mt 1,18–24

Úterý 19. 12. – ferie

1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a

Ž 71(70),3–4a.5–6ab.16–17

Odp.: srov. 8

Ev.: Lk 1,5–25

Středa 20. 12. – ferie

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 7c.10b

Ev.: Lk 1,26–38

Čtvrtek 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia

1. čt.: Pís 2,8–14 nebo Sof 3,14–18a

Ž 33(32),2–3.11–12.20–21

Odp.: 1a.3a

Ev.: Lk 1,39–45

Pátek 22. 12. – ferie, (v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Sam 1,24–28

1 Sam 2,1,4–5.6–7.8abcd

Odp.: srov. 1a

Ev.: Lk 1,46–56

Sobota 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského

1. čt.: Mal 3,1–4.23–24

Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14

Odp.: Lk 21,28

Ev.: Lk 1,57–66

Breviář pro laiky

Uvedení

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	17.12.	18.12.	19.12.	20.12.	21.12.	22.12.	23.12.
Antifona	122	122	122	122	122	122	122
Žalm	786	786	786	786	786	786	786

Ranní chvály:

Hymnus	122	122	122	122	122	122	122
Antifony	93	124	125	125	125	125	126
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	94	129	133	136	139	143	146
Antifona k Zach. kantiku	126	130	133	136	140	143	146
Prosby	126	130	133	136	140	143	147
Záv. modlitba	95	130	134	137	140	143	147

Modlitba během dne:

Hymnus	123	123	123	123	123	123	123
Antifony	124	124	124	124	124	124	124
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	95	130	134	137	141	144	147
Záv. modlitba	95	130	134	137	140	143	147

Nešpory:

SO

Hymnus	121	121	121	121	121	121	121
Antifony	92	96	124	125	125	125	126
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	92	96	131	135	138	142	148
Ant. ke kant. P. M.	93	128	132	135	139	142	149
Prosby	93	129	132	135	139	142	149
Záv. modlitba	95	95	130	134	137	140	151
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ

REPORT

**50% SLEVA
PRO NOVÉ
PŘEDPLATITELE**

**Udělte sobě nebo někomu radost
Předplaťte Report**

VOLEJTE ZDARMA 0800 123 450

**Nebo pište na adresu: Zámecká 175,
538 42 Ronov nad Doubravou**

Vážení odběratelé,

blíží se nám začátek roku 2001 a s ním i zaslání **nového ročníku Světla**, které jste si někteří dle našich dispozic již předplatili. Odběratelé 11 a více kusů dostanou fakturu v prvním čísle ročníku 2001.

Jak jsme již dříve upozornili, ruší pošta od 1. 1. 2001 novinové zásilky a zavádí **nový způsob přepravy** a evidence poštovních zásilek – **PoNoS**. Tento systém je mnohem náročnější jak na administrativní zpracování u nás v MCM s.r.o., tak i na **přesné uvádění správných pošt. směrovacích čísel**. I když se vynasnažíme ze všech sil, abychom Světlo rozesílali jako letos vždy v pondělí a v úterý, může se ze začátku stát, že dojde k nějakému zdržení, např. odesláním Vašeho Světla na jinou dodávací poštu.

Proto Vás prosíme, pokud Vám Světlo bude chodit později, než jste je dostávali letos, zkontrolujte si své PSC a název pošty na své adrese.

Dále prosíme ty, kteří si zaplatili odběr Světla v počtu 1–10 kusů a **nedostanou** je do 12. 1. 2001, aby se nám ihned ozvali a sdělili nám, kdy a jakým způsobem zaplatili, abychom úhradu mohli dohledat a dodatečně zaslat chybějící čísla.

Někteří z těch, kteří platili **bezhotovostním příkazem**, uvedli jako svůj variabilní symbol vzorový var. symbol z návodu na vyplnění složenky. Máme tudíž několik plateb se stejným variab. symbolem a nelze určit, kdo je odeslal.

Ve všech těchto případech volejte nebo faxujte na telefonní číslo 068/522 28 03 paní Mrtvou nebo pana Dosoudila.

Ti, kteří Světlo nedostanou, protože omylem nezaplatili předplatné, obdrží týdeník ihned po zaplacení předplatného. Složenku najdou v čísle 42/2000, nebo ji na přání zašleme.

**Placeno převodem
706 035**

Novinové výplatné

Odesílatel:

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Triskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.incenet.cz; svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícká 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveňch, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzňgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.